

Arrest

nr. 172 245 van 25 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 tot afgifte van “bevelen om het grondgebied te verlaten” (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2016 om 15 uur 45.

Gehoord het verslag van wnd. voorzitter A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LEWYLLIE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart geboren te zijn op [...] 1939 en is van Iraanse nationaliteit.

Verzoekster verklaart geboren te zijn op [...]1951 en is van Iraanse nationaliteit.

Op 30 juni 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een "bevel om het grondgebied te verlaten" ten aanzien van verzoeker.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: T., A.

geboortedatum: [...]1939

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord[...] of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkenen blijkt dat hij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 15/03/2016 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Ook het feit dat hij hier verblijft bij zijn Belgische dochter, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden:

het gevraagde medisch attest van een specialist, waarop vermeld staat dat de aanwezigheid van betrokkene bij zijn dochter absoluut noodzakelijk is en de termijn, werd niet overgemaakt. Bovendien blijkt uit het overgemaakte medisch attest van een huisarts niet dat de aanwezigheid van betrokkene bij zijn dochter noodzakelijk is."

Op 30 juni 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een "bevel om het grondgebied te verlaten" ten aanzien van verzoekster.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: T., S.

geboortedatum: [...]1951

geboorteplaats: s.

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk

verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21,

§ 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet

overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21,

§ 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal kkoord [...]

of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 15/03/2016 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Ook het feit dat zij hier verblijft bij haar Belgische dochter, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden:

het gevraagde medisch attest van een specialist, waarop vermeld staat dat de aanwezigheid van betrokkene bij haar dochter absoluut noodzakelijk is en de termijn, werd niet overgemaakt.

Bovendien blijkt uit het overgemaakte medisch attest van een huisarts niet dat de aanwezigheid van betrokkene bij haar dochter noodzakelijk is."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. Het blijkt thans om eerste verwijderingsmaatregelen te gaan die aan verzoekers ter kennis zijn gebracht op 15 juli 2016, bijgevolg is de vordering tijdig ingediend. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen(hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoekers voeren het volgende aan aangaande de uiterst dringende noodzakelijkheid:

"Dit verzoekschrift wordt ingediend binnen de termijn van 10 dagen na betekening van de beslissingen d.d. 30 juni 2016, meer bepaald op 15 juli 2016, waarbij aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven werd.

Aan de verzoekers wordt een termijn van 7 dagen toegekend waarbinnen zij het land moet verlaten hebben. De uitvoering van de verwijderingsmaatregel is imminent. Indien de uitvoering van de bestreden beslissing, i.e. het bevel om grondgebied te verlaten, niet geschorst wordt, lopen verzoekers het reële risico om het land uitgezet te worden binnen zeer korte termijn, namelijk na een periode van 7 dagen. Artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet bepaalt dat “indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bepaald in de artikelen (...) [hij] binnen de in artikel 39/57,§1, derde lid bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel [kan] vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Het onderlijnde in voormelde bepaling impliceert minstens dat de wetgever ook andere situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk acht, naast de situatie van opsluiting in een gesloten repatrieercentrum, zoals ook aangekaart in de zaak *Josef vs. België* (EHRM van 27 februari 2014, *Josef t. België*, nummer 70055/10).

Indien de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet geschorst wordt, zullen verzoekers geconfronteerd worden met een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, en wel om een dubbele reden: (1) zij zouden hun dochter niet langer de vereiste zorg en toezicht kunnen verschaffen, terwijl hun aanwezigheid in de woning van hun dochter essentieel is, en (2) zij zouden geconfronteerd worden met een schending van artikel 8 EVRM, meer bepaald hun recht op een familieleven, daar zij als ouders – die bovendien een zeer warme en dichte relatie met hun dochter hebben – de mogelijkheid zouden ontnomen worden om de laatste levensdagen van hun dochter in haar nabijheid door te brengen.

(1) In zijn medisch attest, dat als stuk 2 wordt bijgevoegd, verklaart dr. H. T. klaar en duidelijk dat “mevr T. een zeer ernstig depressieve periode doormaakt, met een actieve doodswens. Gezien de ernst van de problematiek is de aanwezigheid van en toezicht en verzorging (eten klaarmaken) door de ouders sterk aangewezen. Een verlenging van het verblijf (sic) van de ouders lijkt dus om medische redenen absoluut te verantwoorden. ...”

Mevrouw T. is volledig afhankelijk van haar ouders, nu deze de enigen zijn in haar omgeving die haar de nodige verzorging en morele bijstand kunnen bieden. Indien verzoekers verplicht worden het land te verlaten, wordt aan mevrouw T. deze zorg en deze zo noodzakelijke bijstand ontnomen, hetgeen vanzelfsprekend zou leiden tot een verslechtering van haar situatie en een in hoofde van zowel verzoekers als voor hun dochter, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden.

(2) Niet alleen is de aanwezigheid van verzoekers onontbeerlijk voor mevrouw T.I, omwille van de verzorging en het toezicht dat zij nodig heeft en deze slechts door ouders kan verleend kan worden. Verzoekers hebben een bijzonder sterke en goede band met hun dochter. In het verleden kwamen zij hun dochter reeds meermaals bezoeken in België. Ook toen haar medische problemen begonnen, zijn zij er steeds geweest om haar zowel fysiek te verzorgen als haar mentaal te steunen; verzoekers zijn de ouders van mevrouw T. en zij voelen een wederzijdse intense affiniteit voor elkaar. Nu mevrouw T. haar leven wenst te beëindigen omwille van ondraaglijk lijden en zij de procedure euthanasie opgestart heeft, wensen verzoekers uiteraard dicht bij hun dochter te blijven zolang dit nog mogelijk is, zolang zij nog leeft.

Indien verzoekers gedwongen worden het land te moeten verlaten, wordt hen de mogelijkheid ontnomen hun geliefde dochter te kunnen zien, met haar te praten, gedurende haar laatste levensfase bij haar te kunnen zijn. Een gedwongen scheiding van hun dochter in deze bijzonder moeilijke en emotionele periode, zou eens schending uitmaken van van artikel 8 EVRM in hun hoofde.

Gelet op het voorgaande is voldaan aan de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid en het voorhanden zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, zoals omschreven in artikel 43 Vreemdelingenbesluit, en moet voorliggend verzoekschrift ontvankelijk verklaard worden.”

De Raad stelt *in casu* vast dat verzoekers niet worden vastgehouden. Desalniettemin menen verzoekers dat de situatie uiterst dringend is nu de bestreden verwijderingsmaatregelen een verkorte termijn van zeven dagen inhouden, die thans verstreken is, en zij bijgevolg een reëel risico lopen het land te worden uitgezet. Bovendien halen verzoekers aan zich *in casu* in een bijzonder uitzonderlijke situatie te bevinden, met name deze waarbij zij als ouders hun meerderjarige Belgische dochter willen bijstaan om haar laatste levensdagen door te brengen. Verzoekers leggen dienaan-gaande een attest voor van een specialist, dokter H.T. die stelt dat zijn patiënte, de dochter van verzoekers, “een zeer ernstige depressie doormaakt, met een actieve doodswens”. Volgens de verklaringen van verzoekers heeft hun dochter in maart 2016 de procedure opgestart om haar leven vrijwillig te beëindigen bij middel van euthanasie. De doodswens zou voortvloeien uit de combinatie van niet-aflatende fysieke pijn, bloedarmoede en tevergeefse medische ingrepen aan onder meer de rug. Nu hun dochter haar leven wenst te beëindigen omwille van ondraaglijk lijden en zij de procedure euthanasie opgestart heeft, wensen verzoekers bij hun dochter te blijven zolang dit nog mogelijk is, zolang zij nog leeft.

Aangaande de termen “*in het bijzonder*” zoals vermeld in artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016 in zijn overweging B. 13.2 uitdrukkelijk gesteld dat deze bepaling niet uitsluitend betrekking heeft op de vastgehouden vreemdeling. Zulks wordt bevestigd door de bewoordingen “*in het bijzonder indien hij is vastgehouden*”, wat niet uitsluit dat ook de niet-vastgehouden vreemdeling wordt beoogd. Bijgevolg kan uit de voormelde bepaling niet worden afgeleid dat zij enkel van toepassing zou zijn op vreemdelingen die worden vastgehouden. Verzoekers verwijzen eveneens op dienstige wijze naar het bepaalde dienaangaande in het arrest Josef tegen België (EHRM 27 februari 2014, Josef t. België, nummer 70055/10).

Op verzoekers, die menen een beroep te kunnen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust wel de bewijslast om aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk te maken dat, ondanks het feit dat ze niet zijn vastgehouden, de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden bevolen, te laat zou komen om het gevreesde ernstig nadeel op te vangen, omdat het zich op dat ogenblik zal hebben gerealiseerd en nog slechts zeer moeilijk zal kunnen worden hersteld (RvS 21 juni 2013, nr. 224.011).

De Raad volgt dat men conform artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet enkel beschermd is tegen gedwongen verwijdering zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt. Deze termijn is inmiddels verstreken. Ook al gaat de Raad er in principe van uit dat een situatie in essentie uiterst dringend is als men is vastgehouden met het oog op verwijdering, desalniettemin is de interpretatie van het Grondwettelijk Hof in het voormelde arrest duidelijk, namelijk dat zich nog imminente situaties kunnen voordoen ook al is de betrokkene niet vastgehouden. Verzoekers voeren dit terecht aan. In deze, zoals hierboven geschetste, zeer uitzonderlijke situatie waarbij verzoekers hun dochter bijstaan in een situatie waarvan door een arts van de dienst psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis te Gent wordt gesteld dat deze dochter een actieve doodswens heeft en de verzorging door de ouders ten sterkste is aangeraden, is het niet uitgesloten dat een behandeling van het beroep via de gewone schorsings- en annulatieprocedure te laat zou komen. De Raad meent dan ook dat verzoekers precieze, pertinente en concrete gegevens hebben voorgelegd die de hoogdringendheid toch aannemelijk maken.

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen aan de Raad over te maken en is evenmin verschenen ter zitting. De hoogdringendheid wordt bijgevolg niet betwist.

De hoogdringendheid wordt aangenomen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972;).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) wil aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu is sprake van een schending van voormeld artikel 8 EVRM ten aanzien van verzoekers, alsook hun dochter. Nu hen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, bevel dat bovendien aangetast is door onwettigheid om de supra uiteengezette redenen, lopen zij het risico om van hun dochter gescheiden te worden, terwijl de aanwezigheid van verzoekers voor hun dochter absoluut onontbeerlijk is en zij bovendien de mogelijkheid ontnomen kunnen worden om hun dochter bij te staan in de aanloop naar de euthanasie. Net nu de familie van verzoekers door een danig emotionele en moeilijke periode gaan en elkaar meer dan ooit nodig hebben, worden zij door de bestreden beslissing gedwongen gescheiden, en dit louter op grond van het niet kunnen voorleggen van het juiste medisch attest, terwijl de medische situatie van de dochter van verzoekster wel degelijk gekend is, nu een jaar voordien eveneens een verlenging van het kort verblijf toegestaan werd op dezelfde gronden en om dezelfde redenen.

Een inmenging in het recht op respect voor het familieleven is slechts toegestaan indien deze door de wet voorgeschreven is, noodzakelijk is in een democratische samenleving in onder meer het belang van de nationale veiligheid.. Naast de legaliteitstoets, moet een inmenging derhalve ook een wettig doel nastreven en bovendien proportioneel zijn.

Zelfs indien de bestreden beslissingen het oordeel van Uw Raad de wettigheidstoets zouden doorstaan (quod non), dan kunnen deze bezwaarlijk de proportionaliteitstoets doorstaan, zoals deze ontwikkeld is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Ten eerste moet de inmenging door de overheid kunnen leiden tot vervulling van het wettelijk doel. In voorliggende dossier kan aangenomen worden dat deze voorwaarde vervuld is. Ten tweede mag er geen minder strenge, maar even efficiënte beslissing mogelijk geweest zijn. Op dit punt moet aangestipt dat een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de wel zeer beperkte termijn van 7 dagen een bijzonder zware maatregel is lastens verzoekers. Zeker gezien de aanvraag tot verlenging van het visum louter en alleen afgewezen werd omdat verzoekers op moment van de aanvraag niet het vereiste medisch attest konden voorleggen. Dit betreft louter een praktische aangelegenheid. Geenszins was er sprake van een inhoudelijke weigering. Minstens kon een langere termijn toegekend worden aan verzoekers om het grondgebied te verlaten, zoals bijvoorbeeld de gebruikelijke 30 dagen termijn. Om deze reden zijn de bestreden beslissingen tevens manifest disproportioneel, derde aspect bij de fair balance-toets.

De bestreden beslissingen houden derhalve een schending in van artikel 8 EVRM ten aanzien beide verzoekers."

Verweerder heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt.

Verzoekers onderstrepen dat zij door de bestreden bevelen het risico lopen van hun dochter te worden gescheiden, terwijl hun aanwezigheid absoluut onontbeerlijk is en zij de mogelijkheid worden ontnomen om hun dochter bij te staan in de aanloop naar de euthanasie. Zij menen dat de medische situatie afdoende door de gemachtigde gekend is maar dat de verwijderingsbeslissingen louter steunen op het niet kunnen voorleggen van het juiste medisch attest, dit terwijl het jaar voordien wel een verlenging van het kort verblijf werd toegestaan op dezelfde gronden en dezelfde redenen. Ook al nemen verzoekers aan dat de inmenging thans de vervulling van een wettelijk doel voor ogen heeft, dan nog achten zij de bestreden bevelen disproportioneel nu bovendien maar een termijn van zeven dagen voor vertrek werd toegekend. Verzoekers stellen ter zitting dat uit het administratief dossier blijkt dat zij steeds de termijnen van hun visa hebben gerespecteerd en ook telkens zijn teruggekeerd naar Iran en dat een verkorte termijn vaak slechts wordt toegepast in situaties van een schending van openbare orde, hetgeen thans in het geheel niet aan de orde is. De raadvrouw van verzoekster meent dat de thans bestreden beslissingen de fair balance-toets niet doorstaan.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de gemachtigde op de hoogte is van de ernstige medische situatie van hun dochter. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat in het verleden bijvoorbeeld op 6 juli 2015 een verlenging van een visum werd toegestaan om humanitaire redenen, met name op basis van een medisch attest van een specialist waarin werd gesteld dat het voor verzoekers' dochter noodzakelijk is dat zij permanent wordt verzorgd en begeleid door haar ouders. In het administratief dossier zitten verscheidene attesten van zowel huisartsen als specialisten van het universitair ziekenhuis te Gent die melding maken van ingrepen en noodzakelijke bijstand door de ouders. Voorafgaand aan de thans bestreden bevelen hadden verzoekers eveneens per fax van 22 juni 2016 zowel van een huisarts als van de arts van de universitaire dienst psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis te Gent reeds attesten voorgelegd, waarbij dokter D.T. in zijn attest van 6 juni 2016 stelde dat *"verzorging door de ouders ten sterkste aangeraden is"*. Thans bij het verzoekschrift voegen verzoekers eveneens een bijkomend attest van dezelfde arts van de universitaire dienst psychiatrie waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster *"een actieve doodswens"* heeft en dat *"gezien de ernst van de problematiek [...] de aanwezigheid van en toezicht en verzorging (...) door de ouders sterk aangewezen (is)."* Dit laatste attest lag evenwel niet voor op het ogenblik van de bestreden beslissing, maar de Raad beschouwt dit stuk als een ondersteuning van de eerdere voormelde attesten die wel waren overgemaakt aan de gemachtigde en waarnaar de gemachtigde overigens eveneens verwijst in de bestreden bevelen. Bijkomend wijst de Raad erop dat in de huidige procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid hij ertoe gehouden is conform artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd *"inzonderheid"* die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekers kan blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Met betrekking tot de term *"inzonderheid"* heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 13/2006 van 27 januari 2016 bepaald dat deze term een exemplatief en geen limitatief karakter heeft. Ook al wordt artikel 8 van het EVRM niet vermeld in artikel 15, tweede lid van het EVRM, dan nog meent de Raad dat met dit stuk bij het verzoekschrift kan rekening gehouden worden om de voormelde redenen.

De gemachtigde stelt in de bestreden bevelen louter dat het feit dat verzoekers hier verblijven bij hun Belgische dochter geen automatisch recht geeft op verblijf en dat zij geen attest van een specialist hebben voorgelegd waarop staat vermeld dat de aanwezigheid van de betrokkene absoluut noodzakelijk is en de termijn. Ook het overgemaakte attest van de huisarts toont niet aan dat de aanwezigheid van de ouders noodzakelijk is.

Een bijzonder nauwkeurige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM kan hieruit niet blijken gezien alle elementen waarover de gemachtigde beschikte. Ook al kan de gemachtigde gevolgd worden waar hij stelt dat het louter verblijf bij een Belgische dochter geen recht op verblijf geeft, dan nog is de gemachtigde er niet toe gehouden bevelen op te leggen, noch bevelen van verkorte duur. Ook al heeft de huisarts inderdaad gesteld dat de dochter van verzoekers altijd moet begeleid worden door *"familie of andere ondersteuning"*, dan nog heeft de gemachtigde niet afdoende rekening gehouden met het andere attest van dokter D.T. van 6 juni 2016 van de universitaire dienst psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis Gent, dat aan hem per fax op 22 juni 2016 voor de bestreden beslissing is overgemaakt. De gemachtigde heeft het belang van dit attest volledig geminimaliseerd door enkel te vermelden dat *"het gevraagde medisch attest van een specialist, waarop vermeld staat dat de aanwezigheid van betrokkene absoluut noodzakelijk is en de termijn niet werd overgemaakt."* Nochtans staat in dit attest van 6 juni 2016 wel uitdrukkelijk dat *"verzorging door de ouders ten sterkste aangeraden is."* Er blijkt ook niet dat de gemachtigde is nagegaan wie anders dan de ouders dan wel zou kunnen instaan voor de permanente begeleiding. In een interne nota in het administratief dossier van 30 juni 2016 stelt de gemachtigde immers zelf *"dochter is Belgische en alleenstaande (geen kinderen)"*. Mocht al blijken dat er wel degelijk kinderen aanwezig zijn op het grondgebied, heeft de gemachtigde in zijn belangenafweging ook geen overweging gewijd aan de eventuele haalbaarheid voor die familieleden van de permanente opvolging. Nu de arts D.T. overigens bijkomend in zijn attest van 15

juli 2016 nogmaals bevestigt dat “de aanwezigheid van en toezicht en verzorging (...) door de ouders sterk aangewezen [is]”, en zelfs dat de dochter van verzoekers een “actieve doodswens” heeft, hetgeen in de lijn zou kunnen liggen van het eventueel opstarten van de door verzoekers aangehaalde euthanasieprocedure, meent de Raad dat in deze fase van het geding, het middel op grond van artikel 8 van het EVRM ernstig moet worden bevonden. Een zo nauwkeurig mogelijke belangenafweging blijkt geenszins, noch werd op passende wijze rekening gehouden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Een ernstig middel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief, gegrond op het EVRM, heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In hun verzoekschrift geven verzoekers als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een schending van artikel 8 van het EVRM zal veroorzaken. Ze stellen dienaangaande het volgende: “Indien de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet geschorst wordt, zullen verzoekers geconfronteerd worden met een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, en wel om een dubbele reden: (1) zij zouden hun dochter niet langer de vereiste zorg en toezicht kunnen verschaffen, terwijl hun aanwezigheid in de woning van hun dochter essentieel is, en (2) zij zouden geconfronteerd worden met een schending van artikel 8 EVRM, meer bepaald hun recht op een familieleven, daar zij als ouders – die bovendien een zeer warme en dichte relatie met hun dochter hebben – de mogelijkheid zouden ontnomen worden om de laatste levensdagen van hun dochter in haar nabijheid door te brengen.

(1) In zijn medisch attest, dat als stuk 2 wordt bijgevoegd, verklaart dr. H. T. klaar en duidelijk dat “mevr T. een zeer ernstig depressieve periode doormaakt, met een actieve doodswens. Gezien de ernst van

de problematiek is de aanwezigheid van en toezicht en verzorging (eten klaarmaken) door de ouders sterk aangewezen. Een verlenging van het verblijf (sic) van de ouders lijkt dus om medische redenen absoluut te verantwoorden. ...” Mevrouw T. is volledig afhankelijk van haar ouders, nu deze de enige zijn in haar omgeving die haar de nodige verzorging en morele bijstand kunnen bieden. Indien verzoekers verplicht worden het land te verlaten, wordt aan mevrouw T. deze zorg en deze zo noodzakelijke bijstand ontnomen, hetgeen vanzelfsprekend zou leiden tot een verslechtering van haar situatie en een in hoofde van zowel verzoekers als voor hun dochter, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden.

(2) Niet alleen is de aanwezigheid van verzoekers onontbeerlijk voor mevrouw T.I, omwille van de verzorging en het toezicht dat zij nodig heeft en deze slechts door ouders kan verleend kan worden. Verzoekers hebben een bijzonder sterke en goede band met hun dochter. In het verleden kwamen zij hun dochter reeds meermaals bezoeken in België. Ook toen haar medische problemen begonnen, zijn zij er steeds geweest om haar zowel fysiek te verzorgen als haar mentaal te steunen; verzoekers zijn de ouders van mevrouw T. en zij voelen een wederzijdse intense affiniteit voor elkaar. Nu mevrouw T. haar leven wenst te beëindigen omwille van ondraaglijk lijden en zij de procedure euthanasie opgestart heeft, wensen verzoekers uiteraard dicht bij hun dochter te blijven zolang dit nog mogelijk is, zolang zij nog leeft. Indien verzoekers gedwongen worden het land te moeten verlaten, wordt hen de mogelijkheid ontnomen hun geliefde dochter te kunnen zien, met haar te praten, gedurende haar laatste levensfase bij haar te kunnen zijn. Een gedwongen scheiding van hun dochter in deze bijzonder moeilijke en emotionele periode, zou een[s] schending uitmaken van [van] artikel 8 EVRM in hun hoofde.

Zoals *supra* aangegeven, heeft de Raad het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM ernstig bevonden. Volgens artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Volgens het Grondwettelijk Hof dient het woord “inzonderheid” in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

Nu verweerder geen nota met opmerkingen heeft overgemaakt, noch is verschenen ter terechtzitting, is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evenmin betwist.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de “bevelen om het grondgebied te verlaten” kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 tot afgifte van “bevelen om het grondgebied te verlaten” (bijlagen 13) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES